

РОЗДІЛ 1

Моллі

Якщо вам коли-небудь доведеться організувати подію, для якої потрібен орендований білий намет, не сумнівайтеся, що я, Моллі Маркс, на жаль, відмовлюся від запрошення.

А коли ж намет оздоблять екзотичними квітами, тисячами казкових ліхтариків або тисненими лляними картками посадки гостей, ба більше — якщо там буде танцмайданчик, а ще музиканти та платформа для виголошення гостей, — майте певність, мій любий друже, я розділю цю радість із вами, втім заочно, за сотні кілометрів звідси.

Нічого особистого. Безперечно, цей день для вас доленосний, і я впевнена, що мене гостинно приймуть.

Однак орендований білий намет — це пам'ятник публічному вияву емоцій, а сентименти мені огидні. Коли я змушена виявляти почуття, що, звісно, відразливо, то роблю це вдома, запнувши жалюзі й вимкнувши світло, у халаті, вкритому глазур'ю та винними патьоками від Совіньон Блан.

Тож тепер ви розумієте, чому цієї задушливої ночі на осяяному зорями острові, відомому своїми пляжами кольору шампанського, я сповнена ентузіазму, як та

жінка, що шкандибає на підборах до своєї тропічної могили на березі моря.

Тим часом у перламутровому сяйві повного місяця Флориди виднілася голодна паша білого намету завбільшки з круїзний лайнер.

А під ним, прикрашений штучними бутенвіліями й освітлений софітами, які міняться від фіолетового до рожевого кольору, святковими літерами промовляє банер: «ЛАСКАВО ПРОСИМО НА 15-ТУ ЗУСТРІЧ ВИПУСКНИКІВ 2003 РОКУ ШКОЛИ ПАЛМ-БЕЙ!!!».

Три знаки оклику. Пристрельте мене.

Гадаю, що за сприятливих обставин, якби, скажімо, я була геть іншою людиною, антураж, який вітає гостя тріпотливим банером, можна було б назвати казковим.

Та зрештою, в повітрі витають аромати жасмину, апельсинового цвіту й солоного бризу Мексиканської затоки. Гавайські світочі вкривають танцмайданчик мерехтливим сяйвом. Працює бар, де подають шампанське й лобстерів. Ошатно вдягнені чоловіки й жінки обіймаються, випромінюючи невдавану щирість та іскристі усмішки. На деяких обличчях навіть помітні сльози.

Я піднесла руку до шиї, щоб намацати прискорений пульс. Даремно не прийняла заспокійливого в готелі. Можливо, мені пощастить сховатися в будці рятувальників.

— Я не можу піти туди, — прошепотіла я своїй найкращій подрузі Деззі. Вона та її чоловік Роб — найближчі мені люди, з якими я зможу витримати цей вечір.

Вона непомірно стиснула мою руку, а це, як відомо, жест, що має або підбадьорити, або, навпаки, — стати достатньо болісним, щоб уселити в мене страх.

— Усе ти *можеш*, — шепоче вона у відповідь.

— Так я й дізнався, що моя дружина навчалася в огидній приватній школі у Флориді, — зауважує Роб, анітрохи не збентежившись від мого хвилювання. Це п'ятнадцятиріччя випуску більше нагадує виїзну весільну церемонію.

— Власне, ця зустріч видається мені вдсятеро дорожчою за наше весілля, — зауважує Деззі, тягнучи мене повз стіл із подарунковими торбинками, повними блискучих шльопанців і спрею проти комарів. Ми зупиняємося, щоб роздивитися декор, утворений з ананасів, орхідей і діамантових пальм завдовжки тридцять сантиметрів.

— Ось як буває, коли виходиш заміж за злиденного соціального працівника, — промовив Роб. — А раптом нам вдасться зірвати зустріч випускників, і натомість поновити шлюбні обітниці.

— Якщо і є щось гірше за зустріч випускників, — похмуро відказую я, — то це поновлення обітниць на зустрічі випускників. Окрім того, такий закон всесвіту, що кожна пара, яка поновлює свої обітниці, неодмінно розлучається протягом року. Ви надто добре ладнаєте, щоб усе це перекреслити заради якихось кокосових креветок.

— Бачу, сьогодні ти в доброму гуморі, — жартує Роб, простягаючи руку, щоб поплескати мене по плечі.

Робу пощастило: зараз я надто вразлива, щоб відповісти на його шпильки, інакше зацідила б йому просто між ребра. Вони з Деззі вже так давно разом, що ми з Робом практично стали братом і сестрою. Такими, що до нестями люблять одне одного й демонструють це через словесні перепалки й легке фізичне насилля.

— Ходити понурою — це прерогатива Моллі в старших класах, — розповідає Деззі. У випускному класі їй дісталася звання «Найпесимістичніша».

Я відкидаю волосся назад.

— Широ дякую, це саме те досягнення, яким я й досі пишаюся. Мені довелося неабияк попрацювати, щоб удостоїтися такої честі.

У підлітковому віці я мала схильність до панічних атак. Утім журитися не варто. Я виросла, звернулася до психіатра й тепер стала сильною завзятою жінкою, яка потягує заспокійливий коктейль із рецептів на антидепресанти й періодично бензодіазепіни.

— Мені залишається лиш уявляти, якою була Моллі в підлітковому віці, — додає Роб, беручи в офіціанта крихитний крабовий пиріг з ікрою. — З огляду на те, яка нестерпна вона зараз, здогадуюся, що не дуже... приємна.

Він лукаво всміхається, тож тепер моя черга поплескати його по плечі.

— Боже, та вона була нестерпна, — каже Деззі, ласкаво обіймаючи мене. — Тільки сумна поезія, чорна кава й феміністичні тиради в дискусійному клубі. Моллі цілком могла б бути однією з тих, хто набив татуювання на честь Сильвії Плат.

— Отже, фактично нічого не змінилося, — видає Роб.

— Брехня, — заперечую. — Я — душа кожної клятої вечірки. Лише не цієї.

Прошу, повірте мені: це — правда. Я мешкаю в Лос-Анджелесі, і моя кар'єра залежить від уміння вести іскрометні бесіди біля басейну в абсурдно великих будинках, схованих на Голлівудських пагорбах, випи-

ваючи водночас відповідну кількість шампанського. Я можу зачарувати кожного, спілкуватись, як інженю, налагоджувати зв'язки так невимушено, ніби дістаю від цього віху.

Та я розповідаю про справжнє життя.

А це — несправжня школа.

— Що ж, сьогодні ввечері, — виголошує Роб, — ми подбаємо, щоб ти мала такий вигляд в очах усіх своїх старих друзів, що вони тебе ледве впізнаватимуть. Так, Дез?

Деззі вивчає кімнату, не звертаючи на нас уваги. Де ми сядемо?

— Сідаймо за столик у глибині зали, де ніхто з нами не говоритиме, — пропоную я.

Вона б'є мене по руці своїм клатчем. Чудовим клатчем. У Деззі бездоганний смак. Сьогодні вона вибрала коротку строгу сукню, схожу на ту, що від бренду *Comme des Garçons*, але коли я заздрісно охнула, Деззі запевнила мене, що це вигадливо підперезана туніка не від кого іншого, як від будинку високої моди *Amazon.com*. Її волосся, лаконічне каре завдовжки до плечей, блискувало чорним глянцем, а губи, підведені червоною помадою, відмінно гармоніювали зі світлим тоном її обличчя. Робу, проте, пощастило народитися красенем із широким підборіддям, тоді як його чуття стилю можна було б поблажливо охарактеризувати словом «безлад». Одягнений він у свої улюблені зім'яті бежеві штани, які поєднав, якщо доречно таке спостереження, із надто теплим для сьогоднішньої спеки твідовим піджаком і потертими чорними черевиками, які геть не пасували до паса. Роб і Деззі були трохи дивною парою, просто

викапані Карен О¹ та Джим із серіалу «Офіс», якби вони були разом. Однак між ними відчувається такий потяг, якому можна лише позаздрити.

— Господи, Моллі, *припини* нарешті скаржитися, — відказала Деззі. — Ти не бачила більшості однокласників п'ятнадцять років. Крім того, ти не полінувалася прилетіти з Лос-Анджелеса до Флориди, яку ненавидиш. Я не дозволю тобі ховатися весь вечір за келихом вина й потай надсилати нам з Алісою глузливі дотепи.

— Коли ти гадаєш, що я налягатиму лише на легкі напої на кшталт вина, то анітрохи мене не знаєш, — відповідаю. — До того ж я зауважила, що тут подають авторські коктейлі. Ну хіба я можу встояти перед «Палм Бей Прептіні»?

— О-о-о, тож яка на смак ностальгія за приватною школою вартістю сорок тисяч доларів на рік? — цікавиться Роб.

Я підхоплюю фужер у офіціанта, що проходить повз нас, і відпиваю пів келиха блідо-помаранчевої рідини. У неї присмак спітнілих жінок у фірмових сукнях від *Diane Von Furstenberg*, постарілих друзів, що танцюють хіп-хоп на підпитку... і, гм, чогось на кшталт рому.

Деззі прямує до столу й повертається, тримаючи в руках три посадкові картки.

— Я знайшла наші місця, — повідомляє вона, простягаючи мені одну з них.

Моллі Маркс, стіл 8.

¹ Ідеться про персонажа Карен Філіпеллі. — Прим. ред.

Мені скрутило шлунок.

— Стривайте хвилинку. Місця вже *призначені*?

— Це точно ідея Меріен Гарт, — знизала плечима Деззі. — Вона вочевидь хоче сприяти соціальній взаємодії. Ти ж знаєш, що вона за людина.

Меріен Гарт — президентка нашого класу й королева випускного балу. Вона мала невгамовну, безжурну вдачу, наче керівник розважальної програми на круїзному лайнері.

— Благаю, скажи, що ми сидимо за одним столом, — прошу я, хапаючи картку Деззі.

Дездемона Чан, стіл 17.

— Дідько, — бурмочу. Боронь боже Аліса сидітиме окремо. — Аліса — наша найкраща подруга, яка доповнює те нерозривне тріо, яке ми утворили в другому класі.

— Можеш на це не сподіватися. Я бачила посадкову картку Аліси. Її місце за столом 11. Тим паче її рейс затримався, тому вона запізниться на годину. Отже, Аліса не зможе прийти тобі на поміч. Доведеться *тусуватися* з однокласниками самотужки.

— Простіше *не буває*, — відстрілююся. Не проблема вдати ностальгію й не притаманну мені радість.

На сцені — барабанний оркестр, який спеціалізується на каверах пісень Джиммі Баффета, якраз дограє *The Weather Is Here, I Wish You Were Beautiful*, і ось виходить не хто інший, як Меріен Гарт.

Немає сумніву, вигляд у неї бездоганний. Ідеально освітлене біляве волосся виблискує в елегантно зібраній гульці, яка чомусь не розпалася навіть на вологому